

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **IFM GROUP a.s.**, se sídlem Brno, Křenová 479/71, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těšnohlídkova 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.1.2013, č.j. ÚOHS-R235/2012/VZ-238/2013/310/MLr,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.1.2013, č.j. ÚOHS-R235/2012/VZ-238/2013/310/MLr, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.8.2012, č.j. ÚOHS-S239/2008/VZ-13177/2012/530/Edo, se **zrušuje**.
- III.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 036 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Brno, Těšnohlídkova 9.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.1.2013, č.j. ÚOHS-R235/2012/VZ-238/2013/310/MLr, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.8.2012, č.j. ÚOHS-S239/2008/VZ-13177/2012/530/Edo, kterým nebylo vyhověno žalobcově žádosti o nahlédnutí do správního spisu sp. zn. S239/2008/VZ-PRA.

I. Podstata věci

Žalobce požádal žalovaného o nahlédnutí do správního spisu sp. zn. S239/2008/VZ-Pra. Ve své žádosti uvedl, že vede s Ministerstvem vnitra soudní spory, které se vztahují k uvedenému správního řízení. Ministerstvo vnitra bylo zadavatelem veřejné zakázky na poskytování služeb provedením elektronické aukce (smlouva č. 014/2008 ze dne 5.6.2008) a žalovaný v rámci přezkumu postupu tohoto zadavatele dospěl v rozhodnutí č.j. R203/2008/02-4472/2009/310-JVa ze dne 14.4.2009 k závěru, že postupem tohoto zadavatele došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách.

Žalobce mohl být podle své žádosti o nahlédnutí do správního spisu postupem uvedeného zadavatele poškozen, jelikož mu byla ze strany zadavatele vnučena povinnost uzavřít smlouvu s (dnes) CLANROY, a.s.

Žalobce si tedy podle své žádosti potřebuje opatřit podklady pro vedení soudních sporů, a proto má právní zájem na nahlédnutí do správního spisu. Následně žalobce k výzvě žalovaného doplnil svoji žádost; identifikoval otázky, jejichž právní zodpovězení je pro vedení soukromoprávních sporů podstatné.

Žalovaný dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobcem nejsou dostatečnými pro prokázání právního zájmu, na jehož základě by mu mělo být umožněno do správního spisu nahlédnout. Závěr o porušení zákona o veřejných zakázkách i relevantní argumentace je podle žalovaného obsažena v obou postupně vydaných rozhodnutích ve věci, která jsou veřejně přístupná. To, že žalobce vede soudní spory, není podle žalovaného dostatečným důvodem pro vyvážení možného narušení práv účastníků řízení. Žalobcově žádosti o nahlédnutí do správního spisu tudíž žalovaný nevyhověl.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce především namítá, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi argumenty, jimiž žalobce svoji žádost o nahlédnutí do správního spisu odůvodňoval. Dále není ze strany žalovaného vůbec vyloženo, co se rozumí právním zájmem. Pokud pak jeho nesplněním (neprokázáním) žalovaný odůvodňoval nevyhovění žádosti o nahlédnutí do správního spisu, nevytknul žalobci tuto vadu před vydáním rozhodnutí a nevyzval jej k jejímu odstranění. Žalovaný se vedle (ne)prokázání právního zájmu

vůbec nezabýval tím, zda důvody žalobce nejsou „jiným vážným důvodem“ pro nahlédnutí do spisu. Žalobce nadto napadá i nesprávné věcné posouzení žalobcovy žádosti a neodůvodnění závěrů žalovaného. Kromě toho žalobce namítá i porušení zásad postupu správního orgánu a konkrétní pravidla zákonného postupu.

Žalobce se tedy domáhá zrušení napadeného (i jemu předcházejícího prvostupňového) rozhodnutí a vrácení věci žalovaného k dalšímu řízení.

Žalobce na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem – i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný důvodnost žaloby odmítá. Podrobně se vyjadřuje k jednotlivým bodům žalobní argumentace a věcně setrvává na závěrech, jak je prezentoval již v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem – i na jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žádost žalobce o nahlédnutí do správního spisu byla podána za situace, kdy žalovaný ve správním řízení zahájeném z moci úřední dospěl v rozhodnutí ze dne 28.11.2008, č. j. S239/2008/VZ-24107/2008/530/Ra, k závěru, že se zadavatel (Ministerstvo vnitra) dopustil správního deliktu tím, že před uzavřením smlouvy o poskytování služeb provedením elektronické aukce č. 014/2008 ze dne 5. 6. 2008 s vybraným uchazečem – (dnes) CLANROY, a.s., nedodržel postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách a neprovedl zadávací řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání uvedeného deliktu uložil žalovaný zadavateli pokutu ve výši 50.000,- Kč. Toto rozhodnutí pak bylo rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 14.4.2009, č.j. R203/2008/02-4472/2009/310-JVa potvrzeno.

Žalobce účastníkem uvedeného správního řízení nebyl. Rozhodnutí o tom, že Ministerstvo vnitra coby zadavatel porušilo zákon o veřejných zakázkách, je však vystavěno na posouzení obsahu smlouvy o poskytování služeb provedením elektronické aukce č. 014/2008 ze dne 5. 6. 2008 (uzavřené mezi Ministerstvem vnitra coby zadavatelem a – dnes – CLANROY, a.s. coby dodavatelem) a obsahu kupní

smlouvy uzavřené na základě provedené aukce dne 4. 7. 2008, jejímž účastníkem byl i právě žalobce.

Přestože tedy žalobce nebyl účastníkem správního řízení a o jeho subjektivních veřejných právech v uvedeném správním řízení žalovaným rozhodováno nebylo (o tom sporu není), žalobce byl osobou, s níž byl uzavřen kontrakt v důsledku uskutečněné aukce v návaznosti na zadavatelovy kroky, jež byly (podle žalovaného) v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách.

Žalobce za této situace argumentoval vedením (soukromoprávních) soudních sporů v souvislosti s uzavřením smluv navazujících na jednání zadavatele, k výzvě k doplnění své žádosti pak svůj právní zájem na nahlédnutí do spisu argumentoval potřebou vědět, zda byla smlouva platná (resp. v čem spočíval důvod neplatnosti), jak konkrétně argumentoval zadavatel a CLANROY, a.s., jaké byly okolnosti uzavření smlouvy, jaká byla vůle zadavatele při uzavírání smlouvy, jaký je okruh odpovědných osob, jakou povinnost zadavatel a CLANROY, a.s. porušili, v čem spočívalo zavinění každé ze smluvních stran, jaká byla jeho povaha, jaké důkazní návrhy by na základě zjištění ze správního spisu žalobce mohl uplatnit, na základě čehož by pak žalobce posoudil porušení povinnosti ze strany zadavatele a CLANROY, a.s., zda škoda je přímým důsledkem porušení právní povinnosti ze strany zadavatele či CLANROY, a.s., případné nároky na náhradu škody nebo jiné nároky vůči zadavateli a CLANROY, a.s., okruh odpovědných subjektů a zda pro žalobce vůbec existuje u soudu uplatnitelný nárok.

Ze žádosti a především z jejího doplnění je nepochybné, že žalobce nahlédnutí do spisu stavěl do souvislosti se soukromoprávními spory a, jednoduše řečeno, s potřebou se na tyto spory odpovídajícím způsobem procesně připravit.

Jestliže žalovaný veškerou argumentaci žalobce vypořádal (na str. 4 prvostupňového rozhodnutí) souhrnně tak, že nejde o důvody dostatečné, jež by prokazovaly právní zájem, a pokud jde o zdroj informací, pak odkázal na obě postupně vydaná rozhodnutí ve věci samé, pokud následně poměřil právo žalobce s právem účastníků správního řízení a dovodil, že fakt, že žalobce vede soudní spory (připravuje jejich vedení), není dostatečným důvodem pro vyvážení možného narušení práv účastníků řízení, pak z jeho argumentace je patrné, že předmět a nosnou argumentaci žalobce k nahlédnutí do správního spisu pochopil a především vypořádal. Zdejšímu soudu je již z prvostupňového rozhodnutí žalovaného zřetelné, že podstatou závěru žalovaného byl jeho právní argument, že sám fakt, že žalobce (neúčastník správního řízení) potřebuje znát informace ze správního spisu proto, aby mohl účinně vést soukromoprávní soudní spor, nahlédnutí do správního spisu neodůvodňuje (neproказuje právní zájem na nahlédnutí do spisu). Jestliže pak žalovaný ve druhostupňovém rozhodnutí reagoval na jednotlivé rozkladové argumenty žalobce a fakticky převzal nosnou myšlenku podávanou z prvostupňového rozhodnutí (tj. že fakt, že žalobce vede soudní spory, popř. připravuje jejich vedení, není dostatečným důvodem pro vyvážení možného narušení práv účastníků řízení, a tedy důvodem pro

umožnění nahlédnutí do správního spisu), pokládá zdejší soud obě postupně vydaná rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelná. Nosné důvody, na nichž jsou tato rozhodnutí založena, jsou pro zdejší soud jasně seznatelné.

Druhou nutně navazující otázkou je otázka věcného posouzení žalobcovy žádosti.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) v § 38 rozlišuje možnost nahlížet do správního spisu ze strany účastníků správního řízení a ze strany jiných osob. Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 38 odst. 1 správního řádu). Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem (§ 38 odst. 2 správního řádu).

Žalobce nebyl účastníkem správního řízení, v němž byl veden správní spis, do něhož žádal nahlédnout (že by jím být měl, to ani žalobce netvrdí). Nahlížet do spisu týkajícího se deliktního řízení zahájeného z moci úřední podle zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k Ministerstvu vnitra tedy žalobce mohl za splnění podmínek uvedených v § 38 odst. 2 správního řádu.

Žalobce tedy musel žalovanému prokázat právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení. Ten měl podle žalobce spočívat v potřebě opatřit si podklady pro vedení soukromoprávních soudních sporů ve věcech navazujících na uzavření smlouvy mezi Ministerstvem vnitra (coby zadavatelem) a (dnes) CLANROY, a.s. (coby dodavatelem).

Předně zdejší soud musí vyjít z toho, že nahlédnutí do správního spisu za účelem získání podkladů pro uplatnění nároků z náhrady škody může založit právní zájem žadatele (rozsudek Soudního dvora ze dne 14.6.2011 ve věci *Pfleiderer*, C-360/09, a ze dne 6.6.2013 ve věci *Donau Chemie*, C-536/11). Žalobce přitom žalovanému argumentoval (obecně již v žádosti a konkrétně pak v jejím doplnění) potřebou posouzení nároků na náhradu škody nebo jiných nároků vůči zadavateli a CLANROY, a.s. a okruhu odpovědných subjektů (a zda pro žalobce vůbec existuje u soudu uplatnitelný nárok). V právě posuzované věci byl tedy žalobce tím, kdo nahlédnutím do správního spisu hodlal získat podklady pro uplatnění svých soukromoprávních nároků (též náhrady škody).

Právo na náhradu škody je i komunitárně garantovaným právem a právě žaloby na náhradu škody před vnitrostátními soudy mohou podstatně přispívat k zachování účinné hospodářské soutěže v zemích Evropské unie (rozsudek Soudního dvora ze dne 20.9.2001 ve věci *Courage a Crehan*, C-453/99, zejména bod 27.). Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 20/2008 ze dne 5.6.2008 judikoval, že smyslem dohledu nad zadáváním veřejných zakázek je (mimo jiné) právě podpora hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli; právo veřejných

zakázek je tak řazeno do oblasti práva hospodářské soutěže *lato sensu* a rozsudek Soudního dvora ve věci *Courage a Crehan* je tak na posuzovanou věc rovněž plně použitelný.

Pokud jde o otázku, zda právní zájem žadatele mohou založit již prokazatelně vedené soukromoprávní spory anebo také teprve zvažované, pak odpověď poskytuje recentní prejudikatura Nejvyššího správního soudu; ten v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 86/2013 ze dne 23.1.2014 uvedl, že nelze nutit jakéhokoliv podnikatele, aby nejprve „zkusmo“ podal žalobu o náhradu škody, a následně teprve ze správního spisu zjišťoval informace o výši újmy, respektive o tom, zda nějaká újma vůbec existuje. Opačný výklad by nutil podnikatele podávat v podstatě formální žaloby jen proto, aby prokázali právní zájem pro nahlížení do správního spisu. Tento výklad nejenom že nemá oporu v zákoně, ale navíc by vytvářel naprosto zbytečné náklady spojené s přípravou žaloby, platbou soudního poplatku v civilním řízení atp. Výslovně přitom Nejvyšší správní soud uvádí (bod 30. právě citovaného rozsudku), že smyslem nahlížení do správního spisu může být též posouzení, zda určitou žalobu podat či nikoli.

Zdejší soud tedy využívá právě uvedených judikatorních východisek a zohledňuje především premisu, podle které posouzení, zda určitou žalobu podat či nikoli, může být právním zájmem na nahlédnutí do spisu (Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.1.2014 ve věci sp. zn. 1 Afs 86/2013).

Dále zdejší soud zohledňuje skutečnost, že i Soudní dvůr připouští možnost povolení nahlédnutí do správního spisu již ve fázi přípravy civilní žaloby (rozsudek Soudního dvora ze dne 6.6.2013 ve věci *Donau Chemie*, C-536/11), neboť nahlédnutí do správního spisu může představovat jedinou možnost těchto osob získat důkazy nezbytné pro účely odůvodnění jejich žaloby na náhradu škody, přitom paušální vyloučení nahlédnout do spisu může nadměrně ztěžovat výkon práva na náhradu škody.

Pak tedy zdejší soud nutně dospívá k závěru, že žalobcem tvrzená potřeba nahlédnutí do správního spisu odůvodňovaná potřebou analýzy nároků, jež lze po rozhodnutí žalovaného ve věci samé (v řízení, kde bylo rozhodnuto o tom, že se zadavatel – Ministerstvo vnitra – dopustil správního deliktu) žalobcem uplatňovat, je v právě posuzované věci právním důvodem, který odůvodňuje nahlédnutí do správního spisu.

K tomuto závěru vede zdejší soud i fakt, že žalobcem tvrzená potřeba se za shora popsaných skutkových okolností nejeví jako uměle vykonstruovaná či jako kverulační. Podle listin, které žalobce žalovanému předložil, je žalobce účastníkem kontraktů navazujících na zpochybný postup zadavatele (smlouva ze dne 4.7.2008, oznámení a faktura CLANROY, a.s.) a žalobcova účast na navazujících kontraktech byla ostatně žalovanému známa i z jeho úřední činnosti – skutečnost, že Ministerstvo vnitra (zadavatel) uzavřelo kupní smlouvu se žalobcem (dne 4.7.2008) na základě

provedené aukce, jež proběhla na základě smlouvy mezi Ministerstvem vnitra (zadavatelem) a (dnes) CLANROY, a.s. (dodavatelem), k jejímuž uzavření došlo podle žalovaného v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, je konstatována již v rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2008, č. j. S239/2008/VZ-24107/2008/530/Ra, a v rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14.4.2009, č.j. R203/2008/02-4472/2009/310-JVa.

Pro posouzení existence (prokázání) právního zájmu na nahlédnutí do spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu je vedle kupř. aktivity žadatele ve správním řízení významná právě i „pozice“ žadatele ve vztahu k otázkám, jež byly ve správním řízení řešeny (bez ohledu na to, zda rozhodnutí mohlo zasahovat jeho veřejná subjektivní práva – to by ovšem zakládalo postavení účastníka správního řízení a žadatel by o nahlédnutí nežádal v režimu § 38 odst. 2 správního řádu, nýbrž v režimu § 38 odst. 1 správního řádu, a tedy žádný právní zájem ani jiný vážný důvod k nahlédnutí by prokazovat nemusel).

Jestliže se z listin doložených žalobcem (i ze zjištění samotného žalovaného, jež se promítla v jeho rozhodnutích ve věci samé vydaných ve správním řízení, v němž byl veden správní spis, do něhož žalobce požadoval nahlédnout) podává, že žalobce je účasten na kontraktech navazujících na postup zadavatele, který byl žalovaným ve správním řízení označený jako v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, a jestliže podle svých tvrzení obsažených v žádosti a v jejím doplnění hodlá za této situace využívat proti některému z účastníků smlouvy uzavřené v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách soukromoprávní ochrany, pak jeho „pozice“ ve vztahu k otázkám, které správní řízení před žalovaným řešilo, takový právní zájem prokazuje.

Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že v posuzované věci nebyl ze strany žalobce dostatečně prokázán právní zájem, resp. jiný důvod, pak se při vyhodnocení zjištěného skutkového stavu dopustil nezákonnosti při aplikaci § 38 odst. 2 správního řádu; právní zájem na nahlédnutí do správního spisu žalobce žalovanému prokázal.

To je nosným důvodem pro zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, § 78 odst. 3, § 78 odst. 4 s.ř.s.)

Jestliže žalovaný dále dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobcem (spočívající v potřebě shromáždit podklady pro vedení, popř. pro zvážení vedení soukromoprávních sporů) nejsou dostatečné pro to, aby vyvážily možné narušení práv účastníků správního řízení, které by mohlo nastat zpřístupněním spisu žalobci, neboť jeho součástí jsou i informace, které jsou neveřejné, dopustil se tím další navazující nezákonnosti při aplikaci § 38 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný totiž nepřipustně spojil podmínky obou fází posouzení žádosti: nejprve měl vyhodnotit samu existenci právního zájmu nebo jiného vážného důvodu a teprve následně po uznání existence právního zájmu vyhodnotit, zda nahlédnutím třetí

osoby do spisu nebudou poškozena práva účastníků řízení (dovození poškození práva účastníka řízení nemůže být důvodem k negativnímu vyhodnocení podmínky v rámci první fáze posouzení, tj. podmínky existence právního zájmu). Nepokládal-li žalovaný (nesprávně) první podmínku za splněnou, neměl již dále vyhodnocovat, jaká práva mohou být nahlédnutím poškozena. Měl-li ovšem žalobce první podmínku (existenci právního zájmu žalobce) vyhodnotit jako splněnou, jak zdejší soud shora dovedl, měl se zabývat případným omezením nahlédnutí do spisu tak, aby i při prokázání právního zájmu a při realizaci nahlížení do spisu nebyla porušena práva účastníků řízení.

Taková jejich práva přitom nemohou být porušena již tím, že žalobce bude do správního spisu nahlížet, ani tím, že „součástí spisu jsou i informace, které jsou neveřejné“ (jak dovozuje žalovaný už ve svém prvostupňovém rozhodnutí). Z logiky věci „správní spis není veřejný“ (proto také existují pravidla pro možné nahlédnutí do něj) a individuální zpřístupnění spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu není v žádné kolizi se zásadou neveřejnosti správního řízení vyjádřenou v § 15 odst. 3 správního řádu; § 38 odst. 2 správního řádu je ve vztahu k § 15 odst. 3 správního řádu normou speciální.

Aby tedy při prokázání právního zájmu mohl žalovaný odepřít žalobci nahlédnutí do spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu, musel by identifikovat konkrétní právo některého z účastníků správního řízení, jež by tím mohlo být porušeno (popř. porušení práv jiných dotčených osob či porušení veřejného zájmu). Kromě toho, že správní spis obsahuje i neveřejné informace (to však, jak shora uvedeno, ještě samo o sobě žádné konkrétní právo žádného z účastníků správního řízení nenarušuje) a že správní řízení je ovládáno zásadou neveřejnosti (ani však, jak shora uvedeno, žádné konkrétní právo žádného z účastníků správního řízení nenarušuje), žalovaný žádné takové konkrétní právo ani nekonstatoval.

Správní orgán, nevyhovuje-li žádosti o nahlédnutí do správního spisu s odkazem na porušení práva účastníka řízení, musí být schopen u každého dokumentu nebo souboru dokumentů vysvětlit, v čem konkrétně vidí porušení práv účastníka řízení. Nepřípustnost nahlížení nelze odůvodnit toliko obecným tvrzením o citlivosti informací. Uznání porušení práv účastníka řízení odůvodněné pouze obecnými tvrzeními může vést k účelovému obcházení práva třetích osob na uplatnění náhrady škody v civilním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.1.2014 ve věci sp. zn. 1 Afs 86/2013).

Pak tedy odepření nahlédnutí do spisu ve věci právě posuzované z důvodů, jak jsou uvedeny v obou postupně vydaných rozhodnutích žalovaného, nemůže obstát.

Hodlal-li by žalovaný argumentovat potřebou utajit vybrané podklady, jež jsou založeny ve správním spisu a jež by takové ochrany podle jeho přesvědčení měly požívat, k tomu mu slouží při respektování § 38 odst. 2 správního řádu pravidla podávaná z § 38 odst. 6 správního řádu (z nahlížení do spisu jsou vyloučeny jeho části, které obsahují utajované skutečnosti nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem

uložená povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za omezujících podmínek podle § 38 odst. 6 správního řádu). Poskytnuty nemusí být rovněž dokumenty, které jsou pro podání soukromoprávní žaloby ze strany žalobce s ohledem na jeho argumentaci bezpředmětné (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013 ve věci sp. zn. 2 Afs 82/2012).

Právě pravidla podávaná z § 38 odst. 2 a 6 správního řádu slouží k vyvážení práva účastníka řízení na ochranu informací, jež se „jej týkají“, jež jsou z jeho pohledu citlivé a jež jsou obsaženy ve správním spisu, a práva dalších osob na přístup k takovým informacím, hodlají-li takové informace (tu pro navazující soukromoprávní spory) důvodně a smysluplně využít.

V rámci úvah ohledně vyvážení těchto práv lze dobře využít testu plynoucího z rozsudku Soudního dvora ze dne 27.2.2014 ve věci *EnBW Energie*, C-365/12. Tam (ve vztahu k aplikaci unijních pravidel v oblasti ochrany hospodářské soutěže – a ta musí být s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 20/2008 ze dne 5.6.2008 nutně obecně aplikovatelná i na věc právě posuzovanou) Soudní dvůr dovedl, že na straně jedné je třeba respektovat „*co nejširší právo* (třetích osob) *na přístup k dokumentům*“, toto právo však podléhá určitým omezením založeným na důvodech veřejného či soukromého zájmu. Obecný (absolutní) přístup k dokumentům obsaženým ve spisu (v tamní věci vedeném v rámci řízení o porušení článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie) by podle Soudního dvora mohl ohrozit rovnováhu, kterou chtěl v jednotlivých procesních nařízeních unijní zákonodárce zajistit mezi povinnostmi sdělit případně citlivé obchodní informace, aby mohlo být odhaleno protiprávní jednání, a zárukou zvýšené ochrany těchto informací (obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 28.6.2013 ve věci *Éditions Odile Jakob*, C-404/10 P, bod 121.).

Vztaženo na právě posuzovanou věc, žalovaný má oprávnění předpokládat, že zpřístupnění dokumentů obsahujících citlivé obchodní informace v zásadě porušuje ochranu obchodních zájmů účastníků řízení, jakož i ochranu cílů vedení řízení o porušení zákona o veřejných zakázkách, a tedy není povinen konkrétně a individuálně zkoumat obsah každého jednotlivého dokumentu ve spisu (ve vztahu k postavení Komise obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 29.6.2010 ve věci *Technische Glaswerke Ilmenau*, C-139/07 P, zejména bod 61., a ze dne 14.11.2013 ve věci *LPN a Finsko*, C-514/11, zejména bod 64.), to však nemůže vyloučit možnost žadatele o nahlédnutí do spisu (tu tedy žalobce), aby prokázal, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění požaduje, tento úvodní předpoklad žalovaného nevztahuje. Žadatel (tu žalobce) má též možnost prokázat, že existuje převažující veřejný zájem, který odůvodňuje zpřístupnění tohoto dokumentu.

Záleží tedy na jednotlivém žadateli (tu na žalobci), který hodlá žalovat náhradu škody způsobené v souvislosti s porušením zákona o veřejných zakázkách, aby žalovanému prokázal nezbytnost předložení konkrétního dokumentu obsaženého ve

spisu. Jedině tak může žalovaný zvážit zájmy odůvodňující zpřístupnění takových dokumentů a současně ochranu informací v těchto dokumentech obsažených (ve vztahu k postavení Komise obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 29.6.2010 ve věci *Bavarian Lager*, C-28/08 P, zejména body 77. a 78.) ve smyslu § 38 odst. 2 a 6 správního řádu.

Již shora uvedené tedy vede k důvodnosti žaloby, a tedy k nutnosti napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost vyvolanou nesprávnou aplikací § 38 odst. 2 správního řádu na zjištěný skutkový stav podle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., ve kterém je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s.

Shledal-li zdejší soud žalobu důvodnou v klíčové otázce věcného posouzení žalobcovy žádosti, je nadbytečné vyjadřovat se ke zbytku dílčí žalobní argumentace; její posouzení by na zrušení napadeného ani jemu předcházejícího rozhodnutí už nemohlo ničeho změnit, stejně jako by ničeho nezměnilo na vázanosti žalovaného právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci procesně úspěšným, proto mu náleží náhrada nákladů řízení proti žalovanému.

Žalobci byla přiznána náhrada nákladů za zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a za právní zastoupení - za čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení, podání žaloby, podání repliky a účasti na jednání soudu dne 17.4.2014, společně se čtyřmi režijními paušály podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, z toho první dva úkony podle stavu účinného do 31.12.2012 a druhé dva úkony podle stavu účinného od 1.1.2013 (tedy 2 x 2 100 Kč + 2 x 300 Kč a 2 x 3 100 Kč + 2 x 300 Kč), k tomu částka odpovídající DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je jejím plátcem. Celkem na nákladech řízení tedy žalobci přísluší částka 17 036 Kč, k jejímuž zaplacení soud žalovanému stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová